

Oslava

Právě jsem se ocitla v situaci, kdy je můj spánek nejhezčí, když mě probudil nepříjemný zvuk budíku. Můj budík je ta nehorší věc, která na tomto světě existuje. Máma mi ho koupila, když jsem *jednou* přišla pozdě do školy. Kdyby se mi to stalo třikrát po sobě, neřeknu nic. Byla jsem zvyklá, že mě budila některá z mých oblíbených písniček, ale teď je to zvuk, který by se dal svou nepříjemností přirovnat k vrtačce, která vám pomalu proniká do hlavy. Každopádně máma tím dosáhla toho po čem toužila.

Hned po zazvonění se zvednu z postele a vyrazím do koupelny, ve které si umyju obličej, vyčistím zuby a obléknu načež zamířím do kuchyně, kde mám už od mámy připravenou snídani.

„Dobré ráno,“ pozdraví mě a já odpovídám úsměvem.

Pokládá přede mě na stůl bábovku s hrnkem mléka. Táta ještě spí, protože včera pracoval dlouho do noci a mě opět zamrzí, že ho ráno nevidám častěji. Zakusuji se do bábovky a napiju se mléka načež se venku ozve klakson a máma se rozběhne do obýváku odkud vidí na ulici.

„Eva už na tebe čeká,“ oznámí mi.

Začnu ukusovat větší kousky a za pár vteřin beru batoh do školy. Během toho, co se obouvání se s mamkou rozloučím a potom vycházím ven.

„Čau Sáro,“ vítá mě Eva a já jí pozdrav oplácím.

Její máma nastartuje auto a vyrážíme směrem ke škole.

Město November town, ve kterém bydlím není nijak velké, ale mnoho tu toho najdete. Kvůli jeho velikosti nechápu, proč ho starosta rozdělil na dvě části - na Západní a Východní. V Západní části se toho nachází víc, ale vypadá hrozně, ovšem Východní část je pravým opakem a navíc se nad ní tyčí městská vyhlídka, což je nejhezčí místo, které tady znám. Na ty dvě části město rozděljuje řeka Water, kterou je možné překonat jen tak, že přejedete přes jeden ze čtyř mostů a v jednom místě se do ní ještě vlévá řeka River. Mám to tady opravdu hodně ráda a také mám pocit, že je tu oproti jiným městům klid.

Nejhorší místo je tu ale škola, před kterou jsme právě přijely. Kéž kdyby tu nebyla. Máma Evy zastaví před ní a když jsme vystupovaly, popřála nám hezký den. Vyjdeme po schodech a otevřeme dveře. V celé budově je už poměrně rušno.

„Doufám, že dneska z ničeho nepíšeme,“ prohodím k Evě po cestě do šatny.

„O ničem nevím.“

Šatny v naší škole jsou malé prostory s drátěnými stěnami v jedné větší místnosti. Všichni moji spolužáci se tam naráz nevejdou, nanejvýš osm lidí. Takto ráno bývá obvykle pravidlem, že tady uhýbám nějaké rvačce, ovšem toto se dnes našťěstí nestalo.

+++

Ve škole se nejvíc nejen s Evou, ale dále i s Nikčou, jejíž rodina vlastní velký dům ve Východní části, pak je tu Daniela, což je velmi chytrá holka, ale nechce si to přiznat a do naší party započítáváme i Petra a Tomáše. Ve třídě sedíme blízko u sebe - já s Evou, Nikča s Danielou a Petr s Tomášem. Když si sedám, Nikča se na nás hned otočí a řekne: „Dneska večer pořádám oslavu mých narozenin. Začátek je v sedm večer u nás doma a rodiče budou pryč.“

„Děláš si srandu?!“ vyhrkne Eva. „To ti tu oslavu i přesto povolili!“

„Jasně, ale tohle neřeš. Hlavně mi prosím slibte, že přijdete. Budou skoro všichni moji kámoši. Jen je škoda, že tam nebudeš ty Tomáši.“

S Evou se na něho otočíme.

„Sorry, ale už jsem ti vysvětlil, že to lyžování prostě odložit nejde.“

„A jak dlouho tam teda budeš?“

„To nevím.“

„Nedělej si ze mě prdel a vyklop to!“

„Já ale fakt nevím.“

Nikča si ho dál nevšímá.

„Ale vy ostatní přijdete, že jo?“

„Neměj obavy,“ odpovím za všechny.

Táta Daniely vlastní velké auto, do kterého se v pohodě vejde i deset osob. Jelikož Nikččin dům leží až na druhé straně Východní části, byla toto výborná volba pro přepravu všech lidí z party, kteří bydlí daleko. Nikččin dům se nedá za žádných okolností přehlédnout, protože ve všech oknech se svítí a navíc je i slyšet hlasitá hudba. Danielin táta zastaví před hlavním vchodem.

Po příchodu do domu nás překvapí, že je prázdný.

„Kde všichni jsou?“ zamručí Eva.

„Ta hudba vychází ze zadní zahrady,“ odvětví Petr a začne se přibližovat ke skleněným dveřím, které tam vedou a jakmile je otevře, začne k nám ještě hlasitěji doléhat ta chytlavá hudba. Nikččin velký bazén uprostřed zahrady je plný lidí, z nichž velkou převahu bohužel neznám. V malém altánu kousek od bazénu se nachází stoly s občerstvením a co hlavně upoutá naši pozornost je alkohol. Všichni na zahradě se skvěle baví - tančují, strkají se, takže se dokonce stane, že někdo spadne oblečený do bazénu, nebo se svléknou a vylíjí na sebe pivo, víno a další alkoholické nápoje.

„Čau!“ vykřikne nadšeně Nikča a já na ní hned poznám, že už má v sobě pár skleniček. Hned jí rozdáme dárky, které jí udělají velkou radost.

„Doufám, že tu zůstanete až do konce.“

Zahlédnu jak Daniela zakouří očima.

„Tak co si dáte? Můžu vám nabídnout chlebičky nebo rovnou dort a zapít to můžete pivem, zelenou, rumem, nebo vodkou.“

Já byla jediná, kdo se zeptá Nikči na nealkoholický nápoj.

„Ty vole, Sáro, já tu moc nealka nemám, ale na druhé straně Východní části je nákupní centrum, tam by sis mohla koupit nějaký ovocný džus.“

Tomu se hned zasměje.

„Ne, nikam nechod', já tě alkohol pít naučím a uvidíš, že z něj stane tvůj nejlepší kámoš.“

Nato mě odvede do altánu a do skleničky nalije trochu červeného vína.

„Na zdraví.“

S těmito slovy mi ji podá.

„Já to nebudu pít.“

„Ale no tak, nebud' srab, kopni to tam!“

A tak v následujících vteřinách ve mně to červené víno zmizí přičemž ta chuť mi moc nesesedla, ale i přesto požádám o další.

„No vidíš, já říkala, že ti to zachutná.“

Každá další sklenička mě dělá víc opilou a taky umocňuje moji chuť na tu červenou tekutinu. Po vypití asi desáté se vypotácím ven z altánu mezi lidi. Z hlasité hudby se pro mě stane něco naprosto neuvěřitelného a já se vlním do jejího rytmu.

Dojdu až k bazénu, kde zahlédnu Petra s nějakou hezkou holkou. Petr se před ní vychloubá a vymýšlí historky, aby se jí co nejvíc zalíbil zatímco ho ta holka pozorně poslouchá. Postávala přímo u něho a Petr měl dokonce ruku položenou na jejím levém prsu. Já na ně chvíli koukala jako na sedmý div světa, potom se přihloupale zasměju a vyrazím směrem k nim.

„Nazdar!“ prohlásím veselým tónem a zvednu ruce vysoko nad hlavu. „Tak co tu děláš, kámo?“

„S Luckou tady jen tak kecáme.“

„Ty vole... a cucat se nechcete?“

Oba se na sebe zvláštěně podívají.

„Ne, zatím si jen povídáme,“ odpoví mi Lucka.

„Aha, fajn. Tak proč má Petr ruku na tvé koze?“

„Hele Sáro,“ zarazí mě Petr, „nechtěla bys sis jít na chvíli odpočnout? Jsme tu teprve chvíli a ty ses už docela dost ožrala.“

„Co furt mluvíš, vole?! Paříme, ne?“

Ve chvíli, kdy to dořeknu, jde okolo kluk, který drží v ruce láhev s vodkou. Šťouchnu do něho.

„Co to máš?“

„Vodku.“

Podívám se na láhev pozorněji a natáhnu třesoucí se ruku, ve které držím sklenici.

„Nalij mi.“

Kluk se na chvíli zarazí.

„Na co čekáš, do prdele?! Nalij mi!“

Kluk otevře láhev a naplní mi polovinu skleničky.

„Dík, seš frajer.“

Poplácám ho silně po rameni a poté co odejde se napiju.

„Ty píčo, to je ostrý.“

Vypiju druhou půlku, ale při tom se náhle zatočím na jedné noze a spadnu do bazénu. Měla jsem velké štěstí, že tam byl Petr, protože okamžitě zareagoval, chytil mě za triko a vytáhl ven.

„Pojď, prosím tě.“

Odvede mě k lavičce u domu.

„Sed' a už nic nepij!“

S těmito slovy mě zase opustí a já na něho ještě zakřičím: „Ty mi nebudeš poroučet, zmrde!“

Nijak nereaguje.

Motá se mi hlava a občas je mi i na zvracení, ale našťestí to vždy včas odezní. Sedět takhle na místě mě nudí, ale alkohol nedovolí, abych se zvedla, naopak mě k lavičce víc připoutával.

„Mně je blbě,“ mumlám a přitom tisknu k sobě prázdnou sklenici.

„Kurva, mně je blbě.“

„Ahoj.“

Ten hlas, ten nádherný hlas. Bylo to tak náhlé a ozval se právě, když jsem potřebovala slyšet nějaká hezká slova a *ahoj* úplně stačilo. Zvednu oči a spatřím před sebou stát krásného kluka.

„Jsi v pohodě?“

Nakloní se ke mně a já z jeho dechu poznám, že má už taky nějaký ten alkohol v sobě.

„Teď už jo.“

Vezmu veškerou zbývající sílu a pokusím se postavit, ale hned na to klopýtnu a zase začnu padat k zemi.

„Pozor,“ řekne a při tom mě chytí.

„Promiň, nikdy dřív jsem alkohol tolik nepila a teď...“

„K takovým akcím tohle patří.“

„Jak se jmenuješ, fešáku?“

„David, ty?“

„Já jsem Sára.“

„Hezké jméno.“

„Ty jsi mi ale povedený lhář, ale děkuju ti za lichotku.“

Pak provedu něco, co bych nikdy strážlivá neudělala – v následující chvíli jsem si Davida k sobě přitiskla a pořádně ho políbila.

„Ty máš tak hezké rty.“

„Děkuju.“

Políbím ho znovu.

„Hele, v domě nikdo není, nechceš pokračovat třeba v Nikččině posteli?“

„Tak jo.“

Chytnu ho za ruku a odtáhnu do domu. Byla jsem tady už mnoho krát, takže najít Nikččin pokoj nebyl žádný problém. Hned jak jsme tam vešli, strčila jsem Davida na postel a lehla si vedle něho.

„Na tenhle večer budeme ještě dlouho vzpomínat,“ pronesu s úšklebkem a přitulím se k němu.

On přese mě přehodí ruku, chvíli na sebe jen tak koukáme, nic neříkáme a potom... se začneme líbat a lézt po sobě. Stačila asi minuta a David ze mě sundal tričko, což mu okamžitě oplácím a takto se svlékneme úplně do naha. Situace, ke které jsem vůbec nechtěla, aby došlo, nastala právě teď. David popadne svůj stojící penis do rukou a zasune ho do mě a pak mě převalí dospod. On se nade mnou různě vrtí, já pod ním vydávám vzrušené zvuky a on skončí, když do mě vnikne jeho sperma. Potom se převalí vedle mě a oba hlasitě oddechujeme. To, co se dělo pak už nevím, protože jsem usnula.

+++

Ráno mě probudil náraz hlavou do nočního stolku. Bolest, která mi tam projela byla rozhodně jedna z nejhorších, kterou jsem kdy zažila. Potichu jsem zanáđávala, a pak zase zavřela oči. Otočila jsem se na bok a znova do

něčeho vrazila, opět otevřu oči a vykřiknu. Kluk vedle mě se lekne a probudí. Je stejně překvapený jako já.

„Co se tu včera stalo?“ vyhrkne.

„Bojím se, že asi vím,“ odpovídám a tisknu k sobě deku, kterou zakrývám své nahé tělo.

„Ne, ne, ne,“ řekl kluk a pomalu se zvedal. Přitáhnul si k sobě druhý konec deky.

„Udělalí jsme blbost, ale vždyť můžeme zase v klidu dál žít.“

„Zbláznila ses?! Vždyť jsi mě právě zbavila panictví!“

„Já už zase kvůli tobě nejsem panna! A proč se tady obviňujeme navzájem?! Včera jsme byli ožralí.“

„Ty teda hodně. Jen co jsi na tuhle party přišla, ztřískala ses víc, než kdy já.“

„Prosím tě, už nemluv a oblíkni se.“

Vyjdeme z pokoje a zamíříme ke schodům.

„Tady jste!“ vykřikne Nikča a postaví se přímo před nás.

„Niky, promiň.“

Obejmu ji.

„Neomlouvěj se. Hodně mě překvapilo, že jsi dostala do postele nejhezčího kluka na naší škole.“

David se trochu začervená, ale Nikča tomu nevěnuje sebemenší pozornost.

„Doufám, že jste tam nahoře nechali moc velký bordel.“

„Neboj,“ odvětlí David.

„Hele, kde jsi spala a kde jsou ostatní lidi z party?“ zajímám se.

„Potom, co to celé skončilo, jsem si šla ještě pustit televizi a usnula tady na gauči. Ostatní už jsou dávno pryč. Když se na tebe ptal táta Daniely, řekla jsem mu, že ses tu rozhodla přespat.“

„A jak se teď dostanu domů?“

„Můžeš jít pěšky, nebo zavolej vašim.“

„Oni mě zabijou.“

Vytáhnou z kapsy. Chvilé ticha.

„Neberou to.“

„Zvláštní, tak víte co, já vás hodím domů na své motorce?“

„Ty máš motorku?“

„Rodiče mi ji dali k naročkám.“

„Už si někdy nějakou řídila?“

„Jasný, málem jsem si zlomila nohu, když jsem na ní spadla, ale jinak v pohodě. Mám ji v garáži, chcete teda hodit?“

„Když budeš tak hodná.“

Nikča nás odvede ke garáži a když z ní vyjde, tak před sebou tlačí černou motorku.

„Nasedejte.“

Jízda byla naprosto úžasná, ale jediné, co mi vadilo byl David, který mě držel kolem pasu, ovšem první zastávka byl našťěstí jeho dům, kde s námi rozloučí a poté zamíříme směrem k mému domu.

„Dej mi pak vědět, jak to dopadlo,“ prohodí Nikča

„Pokud mi neseberou telefon.“

„Tak bychom si o tom popovídaly ve škole.“

Nikča mě vysadí a já se připravuji na setkání s rodiči. Strkám do zámku klíč, se kterým otočím, ale neozve se žádné cvaknutí západky, dveře se hned otevřou. Polije mě studený pot. Na první pohled to nevypadá, že by sem někdo vlezl a něco ukradl. Celý interiér domu naplňuje ticho. Rozhodnu se na rodiče zavolat, ale nikdo se mi neozve a já už mám opravdu strach. Pomalu procházím domem. Poslední místo, které navštívím je obývací. A tam jsem je uviděla. Seděli na gauči a na rameni toho druhé měli položenou svou hlavu.

Oni ještě spí?

Obejdu gauč a to, co na něm spatřím mě donutí vykřiknout tak moc jako ještě nikdy v životě. Rodiče tam sedí v kaluži krve, mají probodané břicho a vypíchnuté oči.

„Ne, ne, ne, to není pravda.“

V očích se mi zalesknou slzy a já se zhrouťím k zemi. Za tenhle týden jsem se poprvé pořádně ožrala, poprvé si zašukala a také přišla o své rodiče.

„Kdo vám to udělal?!“

Záře

Ještě pořád si nedokážu přiznat, že je to realita. Přecházím po místnosti a přemýšlím co dál. Mám zavolat policii? Nenalézám v sobě odvahu vytočit jejich číslo, takže to řeším tak, že napřed volám tetě a strejdovi, kteří jsou momentálně ve Španělsku. Hovoro mi přijímá teta.

„Buenos día Sáro, co se děje?“

„Ahoj teto, hele, já úplně nevím, jak to říct...“

„Pomalu, z tvého hlasu slyším, že je to hodně špatný, mám pravdu?“

„Máš, ale špatný je slabé slovo.“

„Dobře, tak se nadechni a v klidu mi to pověz. Nějaký problém ve škole?“

„Ne, to ne, ale doma.“

„Vaši se rozvádějí?“

„To taky ne, ale... někdo je zavraždil!“

„Co-cože?! Ještě jednou.“

„Někdo zavraždil moje rodiče!“

Ticho.

„To snad ne, sakra, kdo by to mohl udělat? Tvoji rodiče byli takoví hodní a slušní lidé. Hele, ten pachatel by mohl být ještě v domě, proto jdi hned ven.“

„Prošla jsem celý barák, nikdo tu není.“

„Ale i tak to udělej jenom pro jistotu.“

„Fajn... už jsem venku.“

„Dobře, zavolala jsi policii?“

„Ne, ještě ne...“

„Já ji zavolám a ty počkej tam, kde teď jsi, rozumíš?“

„Rozumím.“

„Zítřka se vrátíme zpátky. Kdyby se tě ptali, jestli se má o tebe kdo postarat řekni, že my dva.“

„Jasně.“

„Jsi šikovná holka.“

Schovávám telefon do kapsy a potom sleduji náš dům. Policie je tu během chvíle. Vtrhnou dovnitř přičemž ho znovu prohledají. Mezitím přijede i sanitka, která obě mrtvoly odváží.

„Má se o tebe kdo postarat, Sáro?“ zeptá se mě jeden z policistů.

„Jo, strejda a teta, zítra se vrátí ze Španělska.“

Ten policista si poznamená do svého bloku a do toho zamumlá: „Španělsko, tam jsem chtěl jet se ženou minulý rok, ale překazil to pohřeb mojí mámy. Opravdu teta se strejdou přijedou zítra?“

„Ano.“

„Tak ať zavolají na tohle číslo. Kdyby se během dne a noci cokoliv stalo, pachatel by se třeba vrátil na místo činu, okamžitě dej vědět, rozumíš?“

„Rozumím.“

Bylo hodně těžké vrátit se do prázdného domu. Gauči, na kterém moji rodiče seděli v okamžiku jejich smrti (nebo je tam vrah posadil) jsem se nějakou chvíli vyhýbala, než jsem se rozhodla ho vyčistit, což jsem provedla hodně pečlivě, ale i poté, co jsem skončila mi to stejně připadalo nedostatečné. Náhle zaslechnu zvonek a když otevřu dveře, stojí David s rukama za zády.

„Co chceš?“

„Chci se ti omluvit za to, že kvůli mně už nejsi panna.“

„Proč se mi omlouváš ty? Pokud si to dobře pamatuji, do té pošle jsem tě zatahla já.“

„Ale šukat jsem tě začal zase já.“

„Hele, nemusíš se mi vůbec omlouvat.“

„Tak to ten dárek budu muset dát někomu jinému.“

Zpoza zad vytáhne obrovskou barevnou kytici.

„Děláš si srandu?!“

„Nedělám.“

„Taková velká kytice. Hele, kam tím míříš? Sice chodíme spolu do školy, ale tam se vlastně nevidáme.“

„Já ti jen chci dokázat, že toho opravdu lituji. Vezmi si ji.“

„Já nevím.“

Oči z kytice nespouštím.

„Proč nevíš? Je pro tebe, vezmi si ji.“

Rozhodnu se, že to udělám pomalu.

„Je nádherná.“

Teď je řada na mně. Teď mu musím zase dát něco já. Ale co?

Nemůžu mu poděkovat a nechat ho odejít.

„Nechceš jít dál?“

„To myslíš vážně?“

„Ano.“

„Já myslel původně, že se dlouho nezdržím.“

„Prosím, trvám na tom.“

Uhnu ze dveří a on vejde do domu.

„Vypadá to tu moc hezky a útulně. Ty jsi tady sama?“

Mám mu říct, co se dneska stalo? Ne, nechci ho do toho zatahovat.

„Jo jsem, rodiče jsou pryč. Dáš si něco?“

„Já nevím, na nic chut' nemám.“

„Něco si dát musíš.“

„Opravdu nevím.“

„Hele, ty jsi mi dal hezkou kytici. Snad si nemyslíš, že tě nechám jen tak odejít.“

„Původně jsem čekal, že mi jen poděkuješ a já půjdu.“

„To ses hodně spletl.“

„Fajn, tak mi uvař kafe.“

Dojdeme do kuchyně, kde mu ji připravím a poté se posadíme naproti sobě ke stolu. David upíjí z hrnku a já na něho koukám.

„Zvláštní ticho,“ poznamená náhle.

„No a?“

„Nechtěla by sis třeba povídat?“

„O čem?“

„Třeba o tobě.“

„Na mně není nic zajímavého.“

„Jak to můžeš říct? Jsi chytrá a hezká.“

„Díky za lichotku, ale já si to nemyslím.“

„Nepodceňuj se.“

Zase ticho.

„Zajdu si také pro něho k pití,“ poruším ho.

Srdce mi buší jako splašené, když se posadím zpátky.

„Davide, mě teď napadá tolik věcí,“ vypadne ze mě.

„Například?“

„Chci se k tobě přiblížit.“

„Tak to udělej.“

Popadnu ho zezadu za krk a políbím přičemž se k němu začnu víc tulit.

„To je krása,“ vydechne.

„Já už bych měl asi jít, ale teď se mi nechce.“

„Kam najednou spěcháš?“

„Domů, vzpomněl jsem si ještě, že mám jednu práci, ale seru na ni.“

Najednou řeknu něco, co jsem ani nechtěla, a když jsem se chtěla zarazit už bylo pozdě.

„Nebudeš mi to věřit, ale oni naši dneska neprijdou domů, nechceš tady přespat?“

„To bych moc rád.“

+++

Takže jsem s ním začala chodit. V ten den jsme se spolu sprchovali a spali v posteli rodičů. Dokázal v mém nejhorsím dni najít světlo, které pořádně rozzářil.

Druhý den ráno nás vzbudila teta, která na celý dům zakřičela: „AHOJ!“

„Teta se strejdou.“

Podívám se na Davida, který se převaloval pod dekou.

„Vstávej, nesmí tě tu vidět!“

„Proč ne, lásko? Dej mi pusku.“

„Prosím, odejdi.“

Vstanu z postele a hodím mu věci.

„Dělej, oblíkni se!“

On je ale stejně pomalý a když je konečně hotový, odtáhnu ho do svého pokoje, ze kterého je vidět na zahradu v jejímž prostředku se nachází strom, na kterém stojí malý dřevěný domek.

„Slez po okapu.“

„Jako fakt?“

„Jo a dělej, prosím.“

Chytne se ho a pomalu šplhá níž a jakmile se dotkne nohama země, zamávám mu, on přeskočí plot a zmizí. Zavřu okno a seběhnu dolů, kde mě teta se strejdou pořádně obejmou.

„Jak to jde?“ zeptá se teta.

„Fajn.“

„Opravdu? Nedokážu si ani z části představit, co jsi musela cítit v moment, kdy jsi viděla mrtvolu rodičů.“

„To byl nejhorší okamžik mého života.“

Pak jim pomůžu vynést zavazadla z auta.

„Ty jsi dneska usnula tady?“ zeptá se teta poté, co vejde do ložnice rodičů, kde zahlédne nesloženou deku.

„Jo, už to tak bude.“

„Čí je to batoh?“

Hodí ho na postel.

„Ten jsem našla na půdě. Já si ho vezmu k sobě.“

Pak napíšu Davidovi:

Já: Nechal si tu batoh.

On: Tml, nediv se, když jsi na mě naléhala, at' spěchám!

Já: Sorry.

On: Kdy si pro něho můžu přijít?

Já: Já ti ho dám zítra ve škole.

On: Ok.

Já: Miluju tě.

On: Já tebe taky.

Potom jsem ten batoh schovala pod postel a šla tetě říct, že má zavolat na policii a já ten hovor poslouchala za dveřmi ovšem i tak nevím, co si všechno povídali, ale nejspíš museli probírat, že si mě teta se strejdou berou do péče. Když skončila, vrátila jsem se rychle do svého pokoje a tvářila se, jako bych tam byla celou dobu.

„Nechtěla by si jít třeba nakupovat?“

„To není špatný nápad.“

„Chci, abys přišla na jiné myšlenky.“

„Jo, to já taky.“

„Tak se obleč a vyrazíme.“

+++

Teta seběhla schody a já se zamkla v koupelně, oblékla se, vyčistila si zuby a potom si umyla obličej. Jakmile jsem si ho sušila, začala mě bolet hlava a z toho se zrodila zvláštní vidina, která byla černobílá a ohraničená světle žlutým zářivým okrajem. Vidím nějakého člověka s nožem a moje rodiče. Začal do každého z nich střídavě a rychle bodat. Rodiče křičeli a pokoušeli se bránit, ale nemělo to cenu. Vidina skončila zábleskem ve chvíli, kdy máma padla mrtvá na gauč a její pravá ruka z něj visela bezvládně dolů. Vyděsilo mě to natolik, že jsem upustila ručník a pozadu došla ke stěně za mnou. Chvíli jsem na sebe vyděšeně civěla do zrcadla a rychle vydechovala.

„Co to bylo?“ zamumlám a zadívám se na své třesoucí se ruce.

„Už jsi hotová?“ zavolala na mě ze zdola teta.

„Ještě chvíli.“

Pomaloučku se vracím zpátky k zrcadlu, pokládám na něho ruku a pozorně hledím do svých očí.

Tohle nebylo skutečné, tohle se nestalo.

Vracím ručník zpátky na háček a vydám se za tetou.

„Tak si to užijte,“ zavolá za námi strejda.

„Ty s námi nepojedeš?“ ptám se.

„Ne, já na nákupy moc nejsem.“

S tetou nás čeká cesta přes celou Západní část během které mi teta vyprávěla, co ve Španělsku všechno zažili a co se jim nejvíc líbilo. Za nedlouho jsme přešli přes most do Východní části a zastavily na parkovišti před obchodním centrem.

+++

První ochod, který jsme navštívily byl zverimex. Teta se opravdu hodně snažila, abych na ty jiné myšlenky doopravdy přišla. Při pohledu na roztočilé křečičky džungarské nebo barevné agapornise škraboškové se mi to povedlo, ale ne úplně. Potom následuje obchod s oblečením, naproti kterému se nachází lékárna a mě dojde, že jsem to s Davidem dělala bez ochrany a tak bych mohla otěhotnět. Otěhotnět v šestnácti letech! Teta stála už v obchodě a já se před ním vůbec nehýbala.

„Jdeš dovnitř?“

„Já se k tobě za chvíli připojím.“

Jakmile mi zmizí z dohledu, vběhnu do lékárny, kde chci jen jednu věc – antikoncepci. Procházela jsem mezi regály, než jsem ji objevila, vzala jsem jednu krabičku a vydala se k pokladně, kde jsem zaplatila a tu krabičku si strčila do kapsy u riflí. Během toho, co si to zamírím k obchodu s oblečením se za mnou ozvou hlasy, které moc dobře znám a nejsou vůbec pozitivní.

„Ale, koho to tu máme.“

Otočím se a za mnou stojí dvě nejhorší holky od nás ze třídy - Emu a Moniku. Tyhle dvě krávy jsou pořád spolu a drží se za ruce, ovšem

nejsou to lesby, obě mají kluka. Původně chtěly Davida, jenže ten je teď se mnou.

„Přebrala jsi nám kluka,“ pokračuje Monika.

Jak o našem vztahu ví? Na Nikččině oslavě jsem je neviděla.

„Nepřebrala, vy už obě kluka máte.“

Tss,“ vyprskne Ema, „no a? Jsou to nudní čuráci. David je mnohem lepší.“

„Svoji šanci jsme promarnily.“

„Příprav se, že ti uděláme ze života peklo,“ zamračí se Monika.

„Myslím, že horší už to být nemůže.“

„To jsi na omylu.“

Pak se smíchem odejdou.

Vracím se do obchodu s oblečením.

„Myslíš, že by se tahle mohla líbit tvému strejdovi?“

Teta mi ukáže bílou košili s modrými čtverečky.

„Nevím, asi spíš ne.“

„No, stejně jsem mu nic kupovat nechtěla.“

Tomuhle se následně i zasměje. V tomhle obchodě se zdržíme. Když mě začaly bolet nohy, posadila jsem se na jednu malou židličku pod věšákem s bikinami. Vytáhnu telefon, kde mám zprávu od Davida:

On: Proč mi píšou ty dvě kerány?

Já: Potkala jsem je a ony mě obvinily z tobo, že jsem jim tě přebrala.

On: Vyser se na ně a nezapomeň mi zítra přinést ten batoh!

Já: Neboj, myslím na to.